

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΡΥΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΣΚΥΡΟΥ
κ.κ. Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΚΛΗΣΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΝ 02.10.2024

Μακαριώτατε,

ή κατ' ἔτος τακτική σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μᾶς εὐρίσκει ὄλους σύμφωνους καί ἀποδεκτούς τῆς προσκλήσεως.

Διό πάντες εἴμεθα ἐπί τῷ αὐτῷ παρόντες, ἔτοιμοι, πρόθυμοι καί χαίροντες ἐπί τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀδελφῶν καί προσδοκόντες τόν χαιρετισμόν καί εἰσαγωγικόν λόγον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἀσφαλῶς, δέν εἴμεθα ἀπλῶς ἰστάμενοι, οὔτε ὑφιστάμενοι, ἀλλά ὡς ἐπιστάμενοι, νά κάνωμε χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων τά ὁποῖα μᾶς ἐπιβάλλει τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα καί ἡ ὑμνολογική φράσις:

"Ἡ Θεία Χάρις συνήγαγεν ἡμᾶς καί τῷ Θείῳ Πνεύματι συνδιασκεπτόμενοι".

Μέ τίς εἰσαγωγικές αὐτές σκέψεις, χωρήσωμεν εἰς τά θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως, μετά λόγου γνώσεως καί συνέσεως, πρὸς ρύθμισιν θεμάτων, πρὸς οἰκοδομήν τῶν πιστῶν καί ἐκλογῆς Ἐπισκόπων.

Κατά τήν τακτικὴν μου εἰς τὰς Ἀντιφωνήσεις συνήθειαν, παραθέτω σύντομο ἀγιογραφικὸ ἐρμηνευτικὸ κείμενο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὡς κάτωθι:

«Ο καταλαλῶν ἀδελφοῦ καί κρίνων τόν ἀδελφόν, καταλαλεῖ νόμου καί κρίνει νόμον (Ἰακ. 4,11).»

Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Νικόδημος θά εἶπῃ:

«Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος κάμνει ἐδῶ συλλογισμόν καί λέγει:

''Ἐσύ, ὅπου κατακρίνεις τόν ἀδελφόν σου, ἐσύ κατακρίνεις τόν νόμον τοῦ Θεοῦ τόν προστάζοντα νά ἀγαπᾶς τόν ἀδελφόν σου ὡσάν τόν ἑαυτόν σου. Ἐάν κατακρίνεις τόν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἐσύ πλέον δέν εἶσαι ποιητής τοῦ νόμου, ἀλλά κριτής. Δηλαδή ἐσύ πλέον δέν εἶσαι προσταγμένος νά φυλάττης τόν νόμον, ἀλλά νά τόν κρίνης. Διότι, ἂν ὁ νόμος προστάζῃ νά ἀγαπᾶς τόν ἀδελφόν σου, ἐσύ μισῶντας αὐτόν καί τόν κατηγορεῖς καί τόν κατακρίνεις.''

''Ἐπομένως, εἶναι φανερόν ὅτι δέν φυλάττετε τόν νόμον, ἀλλά κρίνεις τόν νόμον καί κατηγορεῖς αὐτόν ὅτι παραλόγως προσέταξε τήν ἐντολήν τῆς ἀγάπης. Ἐάν δέ τόν νόμον κατακρίνεις, εἶναι φανερόν ὅτι κατακρίνεις ἐν ταυτῷ καί τόν νομοθέτην Θεόν, πῶς δηλαδή δέν ἐδιώρισε τόν νόμον καλῶς καί πρὸς τό συμφέρον μας.''

Καί ἐφιστᾶ τήν προσοχήν μας ὁ Νικόδημος λέγοντας:

«Βλέπεις, χριστιανέ, εἰς ποῖον ἄκρον βαθμόν κακίας φθάνεις μέ τό νά κατακρίνης τόν ἀδελφόν σου; Τάς προσταγάς τοῦ νόμου κρίνεις μέ τήν κατάκρισιν. Κρίνοντας δέ τάς προσταγάς τοῦ νόμου, τόν νόμον κρίνεις. Κρίνοντας δέ τόν νόμον, αὐτόν τόν ἴδιον τόν νομοθέτην κρίνεις. Ἐνας δέ τοιοῦτος ἄνθρωπος εἶναι φανερόν ὅτι νομίζει πῶς εἶναι ἢ ἴσος ἢ μᾶλλον ἀνώτερος τοῦ νομοθέτου.»

«Ἐπομένως, ἐσύ πού κατακρίνεις τόν ἀδελφόν σου, εἶσαι ἕνας ἀντίθεος καί ἕνας ἀποστάτης ἐωσφόρος, πού πασχίζεις νά γίνης ἀνώτερος τοῦ νομοθέτου.»

Σχετικές καί ἐφαρμοστές εἶναι καί οἱ σκέψεις τοῦ πανεπιστημιακοῦ θεολόγου, Παν. Τρεμπέλα:

«Τό ἰδικόν μας ἔργον εἶναι ὄχι νά νομοθετῶμεν ἢ νά τροποποιοῦμε τούς νόμους τοῦ Θεοῦ, ἀλλά νά ὑπακούωμεν εἰς αὐτούς καί νά παρακινοῦμε καί τούς ἄλλους εἰς ὑπακοήν καί ἐφαρμογήν.»

Καί προσθέτει:

«Ὁ κατακρίνων τόν ἀδελφόν του, κατακρίνει τόν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου.»

Ἐπομένως:

Μή καταλαλεῖτε ἀλλήλων.